

תת"ע 7664/01/21 - מחמד אלקרינאוי נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 7664-01-21 מדינת ישראל נ' אלקרינאוי
תיק חיצוני: 95500416821

בפני	כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי
מבקש	מחמד אלקרינאוי
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות המבקש ביום 16.2.21.

כנגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של עקיפה או ניסיון עקיפה או הסטת הרכב כדי לעקוף רכב אחר תוך חציית קו הפרדה רצוף שלא נמצא לימינו קו קטעים, בניגוד לתקנה 47(ה)(5) לתקנות התעבורה.

ביום הדיון לא התייצב המבקש בבית המשפט, ומשכך נשפט בהעדרו ונגזרו עליו העונשים הבאים: קנס כספי בסך 1,000 ₪, פסילה מלקבל ו/או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 30 ימים ופסילה על תנאי של 3 חודשים, וזאת למשך 3 חודשים.

טענות הצדדים

טענות המבקש

המבקש טען, כי לא ידע על הדיון, שכן הוא לא נעצר על ידי שוטר בדרך ונודע לו לראשונה על פסק הדין רק כאשר נעצר לבדיקה על ידי אנשי משטרה לצורך בדיקה אקראית.

לטענתו יגרם לו עיוות דין שכן הרכב הרשום על שמו נמכר לפני ביצוע העבירה והיה בחזקתו של הקונה אשר אינו מכחיש כי ביום ביצוע העבירה כלי הרכב היה בחזקתו. לטענתו לבקשה לא צורף תצהיר הקונה עקב המצב הביטחוני.

טענות המשיבה

המשיבה טענה כי ההזמנה לדיון נשלח לכתובתו של המבקש במשרד הפנים באמצעות דואר רשום וחזרה "לא נדרש" ומשכך עמדה בחזקת המסירה הקבועה בחוק. לטענתה המבקש לא טען כי אישור המסירה לא נשלח לכתובתו הרשומה או כי חלה בו טעות ולכן המבקש לא עמד בנטל להוכיח כי לא קיבל את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בו.

המשיבה טענה כי המבקש לא הצביע על טעם מיוחד של עיוות דין ולא הסביר את השיהוי בהגשת הבקשה.

דין והכרעה

סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, התשמ"ב - 1982 קובע כי בית המשפט רשאי, על פי בקשת הנידון לבטל דיון, לרבות הכרעת דין וגזר דין שניתנו העדרו, בעבירות חטא ועוון, משני טעמים: אם נוכח שהייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה כי הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך המלך בהליכים פליליים מורה על קיום דיון בעניינו של נאשם. כדברי כב' השופט שהם בע"פ 1903/99 **חסין נ' מדינת ישראל** מיום 7.4.2008:

"העיקרון המנחה בהליכים פליליים- אשר יש הסבורים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דיון יתקיים בנוכחות הנאשם, נוכחות זו דרושה לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדק והבטחת אמון הציבור בהגיונות ההליך הפלילי".

לכלל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**") הקובע כי בעבירות הקלות המוגדרות בו, ניתן לדון את הנאשם שלא בפניו, ככל שבית המשפט סבור כי לא ייגרם לו בכך עיוות דין.

כאשר נאשם הוזמן לדיון כדין ואינו מתייצב רואים אותו כמודה בעובדות הנטענות בכתב האישום.

ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 **סמימי נ' מדינת ישראל** מיום 29.12.2009 בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדיון ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

המבקש טען כי לא קיבל הזמנה לדיון ולכן לא התייצב.

בעבירות קלות, קובעת תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974 :

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבל".

משהוכח כי נשלח דואר רשום אף בהעדר אישור מסירה או אישור שאינו ממולא כדין, רואים אותו כמי שהגיע למענו תוך 15 יום מיום שנשלח (עפ"ת (ב"ש) 47513-02-17 **בולנדי נ' מדינת ישראל**, מיום 21.5.17, עפ"ת (חי') 15

67571-03-18, אפשטיין נ' מדינת ישראל, מיום 25.4.18, רע"פ 106/15 עו"ד קריב נ' מדינת ישראל, מיום 20.1.15).

גם בעפ"ת 62391-02-19 סויטי נ' מדינת ישראל מיום 16.5.2019 (לא פורסם) קבע כב' השופט כדורי כי לשם ביסוס חזקת המסירה, די למאשימה להראות שההזמנה לדין נשלחה לנמען ההזמנה בדואר רשום.

דהיינו אם הוכיחה המשיבה, כי שלחה את ההודעה בדואר רשום כדין חזקה שההודעה נשלחה כדין ועל המבקש מוטל הנטל להפריך חזקה זו.

על פי אישור המסירה, שצורף לתגובת המשיבה, ההזמנה לדין נשלחה באמצעות דואר רשום לכתובתו של המבקש, "אלנג'אח 51 רהט" אולם חזרה בציון הסיבה "לא נדרש".

אם דבר הדואר "לא נדרש" על ידי המבקש חזקה שההודעה לסור לסניף הדואר ליטול את דבר הדואר נשלחה לכתובתו של המבקש אך הוא לא ניגש לקבלה. אז, ייחשב המבקש כמי שההודעה הומצאה לו כדין ועליו הנטל להוכיח כי לא קבל את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בו. (עפ"ת (חי') 20229-12-17 חזן נ' מדינת ישראל מיום 2.1.18 ורע"פ 3698/17 יוספוב נ' מדינת ישראל מיום 7.5.17).

המבקש לא עמד בנטל הדרוש להוכיח כי לא קיבל את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בו.

בנסיבות אלה אני קובעת כי ההזמנה לדין נמסרה למבקש כדין ולא הוכחה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו בדין.

חשש לעיוות דין

גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 סעדא נ' מדינת ישראל מיום 24.4.2018).

ככלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דין יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דינו (רע"פ 1911/18 עמיד גיש נגד מדינת ישראל מיום 27.5.2018).

לטענת המבקש ביטול פסק הדין נדרש לצורך הסבת הדו"ח על שם קונה הרכב אשר לטענתו החזיק ברכב ביום ביצוע העבירה. המבקש לא מסר פרטים לגבי הקונה ולא צירף אסמכתא כלשהי המעידה על מכירת הרכב והעברת החזקה בו לאחר.

גם אם יוכיח המבקש כי אחר נהג ברכב ביום ביצוע העבירה אני סבורה כי טענה זו אינה מהווה עיוות דין המצדיק ביטול פסק הדין כשם שהיא אינה מצדיקה הארכת המועד להישפט.

ברע"פ 7709/13 שמעון סאסי נ' מדינת ישראל מיום 28.11.13 קבע בית המשפט העליון כי:

"...טענתו לפיה הוא עצמו לא נהג ברכב, איננה מבססת חשש לעיוות דין כלפיו".

וכן ברע"פ 7018/14 מיכאל טיטלבאום נ' מדינת ישראל מיום 30.10.2014 נקבע כי:

"גם טענתו של המבקש, לפיה ההארכה נדרשת לשם הסבת הדו"חות על שמם של נהגים אחרים

שהשתמשו ברכב, אין בכוחה להועיל למבקש, בנסיבות העניין (ראו: רע"פ 1446/14 ריאד נ' מדינת ישראל (26.3.2014); רע"פ 9580/11 יוסף נ' מדינת ישראל (27.12.2011)).

יודגש כי גם במקרים בהם קיימת תשתית ראייתית מוצקה לפיה אדם אחר ביצע את העבירה ולא הנאשם עצמו, זאת בהסתמך על תצהירו של אחר המודה בנהיגה ברכב בזמן ביצוע העבירה שהינה ראייה מוצקה ובעלת משקל, אין בה כדי להביא לביטול פסק דין שניתן בהעדר (רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** והאסמכתאות שם (פורסם בנבו 25.03.2018)).

על כן, גם אם יוכיח המבקש כי הדו"ח ניתן במהלך שימושו של אחר, אין בה משום עיוות דין המצדיק קבלת הבקשה.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדיון הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ד' סיוון תשפ"א, 15 מאי 2021, בהעדר הצדדים.